

מ"ת 20929/11/14 - מדינת ישראל נגד ת'אבת צאלח (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

27 נובמבר 2014

מ"ת 20929-11-14 מדינת ישראל נ' צאלח(עציר)

20928-11-14

בפני כב' השופט אחסאן כנעאן
המבקשת
מדינת ישראל
נגד
ת'אבת צאלח (עציר)
המשיב

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד גב' שרון לוי

ב"כ המשיב: עו"ד עלי סעדי בשמו של עו"ד דרוויש נאשף

המשיב: בעצמו, הובא על ידי הליווי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. לפני בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים כנגדו. בד בבד עם הגשת הבקשה הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס ביצוע עבירות של כניסה שלא כחוק לישראל בניגוד לחוק הכניסה לישראל, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ותעודת ביטוח חובה.
2. על פי הנטען בכתב האישום ביום 4.11.2014 סמוך לשעה 3:40 התפרץ אדם שזהותו אינה ידועה לרכב באופן שניפץ את החלון הקדמי ימני שבר את מתג ההפעלה של הרכב התניעו גנב את הרכב ונסע לאזור מקדש הבהאים ומסר אותו למשיב. המשיב נהג ברכב עד אשר נתפס במחסום משטרת. המשיב בכך גנב את הרכב ללא רשות מבעליו בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו. בנוסף המשיב נהג ברכב ללא רישיון נהיגה וביטוח תוך שהוא נכנס לארץ שלא כחוק.
3. המשיב הינו תושב הרשות. המשיב אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה למעט בעבירה של גניבת רכב.

לגבי עבירה זו המשיב מודה בעובדות כתב האישום אך טוען כי עובדות אלו אינן מקימות את יסודות העבירה של גניבת רכב. לצורך כך טוען המשיב משהסכים לעובדות כתב האישום אין בית משפט מוסמך לעיין עוד בתיק החקירה על מנת להוסיף עובדות נוספות לצורך ביסוס קיומה של העבירה הנטענת.

4. אינני מסכים עם טענת המשיב האחרונה. בית משפט רשאי לעיין בתיק החקירה ובראיות הגלומות בו בבואו להכריע בבקשה למעצר עד לתום ההליכים. בית משפט רשאי לדלות מתיק החקירה ראיות אשר תומכות בטענות עובדתיות הכלולות בכתב האישום גם אם ראיות אלו לא נזכרו במסגרת כתב האישום. במסגרת כתב האישום נטען כי נסיבות נטילת הרכב מצביעות על כוונה שלא להחזירו. לכן בית משפט רשאי לבחון בתיק החקירה האם קיימות ראיות לכאורה המבססות טענה זו.

5. אני מסכים כי הנסיבות בהן קיבל המשיב את הרכב לידיו מצביעות על כוונה לכאורה שלא להחזירו לבעליו. המשיב קיבל לידיו את הרכב בשעות הקטנות של הלילה בנסיבות חשודות כאשר החלון מנופץ ומתג ההפעלה שבור. המשיב מודה בחקירתו כי מי שמסר לו את הרכב הזהיר אותו שהרכב לא יכבה ולכן מכאן מודעותו למצב מתג ההפעלה. כל אלה מובילים אותי למסקנה כי מתקיים היסוד לפי קבלת הרכב הינן בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו.

6. סעיף 413ב (ב) לחוק העונשין קובע:

"הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, אף אם עשה כל אחד מאלה על-ידי אחר, דינו כדין גונב רכב."

7. לאור הוראות סעיף זה והנסיבות בהן הגיע הרכב לידי המשיב מתקיימות ראיות לכאורה של ביצוע עבירת גניבת הרכב.

8. בעניינו אף מתקיימת עילת מעצר. עילת המעצר הינה חשש להימלטות מאימת הדין. על פי תיק החקירה כאשר המשיב נהג ברכב והבחין במחסום המשטרה הוא נטש את הרכב ועבר לרכב אחר שעמד בתורו במחסום. התנהגות זו מלמדת שלא ניתן לבטוח במשיב או לתת בו אימון. בנוסף לחובת המשיב הרשעה קודמת משנת 2008 בגין ביצוע עבירות דומות בגין ריצה עונש מאסר בפועל.

9. לדעתי במקרה זה לא ניתן להורות על שחרור בתנאים תוך מתן הפקדה בסכום גבוהה. אמנם בא כח המשיב שכנע אותי כי אין כלל גורף לפיו תושב האזור אמור להיעצר עד תום ההליכים כל אמת שהוא עובר עבירה של שהיה בלתי חוקית. יחד עם זאת המקרה הניצב לפניו אינו בא בגדרם של אותם מקרים שיש להורות על שחרור בתנאים.

10. בבש"פ 6147/05 אבו יאסין נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] נידון מקרה בו נעצר תושב האזור עד תום עמוד 2

ההליכים בגין שהייה בלתי חוקית כאשר היה לו עבר פלילי בגין עבירה דומה ועבירות אחרות והוא ניסה להימלט מהשוטרים שניסו לעצור אותו. באותו עניין נפסק:

"בעברו הפלילי של העורר עבירות נוספות של שוד מזוין, תקיפת שוטרים ואיומים. יש לזכור כי העורר נדון פעמיים לתקופות של מאסר בפועל בגין עבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל, ולא חשש לחזור על כך - כמיוחס לו - גם הפעם. לכך יש להוסיף את העובדה, שהעורר ביצע את העבירה המיוחסת לו זמן קצר לאחר שחרורו מריצוי מאסר בפועל בגין עבירה אחרת, בעודו מנסה להימלט מן השוטר שדלק אחריו. התנהגות זו מלמדת הן, כפי שקבע בית משפט השלום, על החשש להימלטותו של העורר מהדין, והן, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, על כך שאימת הדין לא מרתיעה את העורר מלחזור על מעשיו שוב ושוב, במידה העשויה להעיד בבירור על מסוכנות (ראו והשוו: בש"פ 1586/05 עביד נ' מ"י (טרם פורסם)). נסיבות אלה של ביצוע העבירה המיוחסת לעורר מעידות על מסוכנות ומקיימות את התנאי הנדרש לעילת מעצר."

ובהמשך:

"בצדק נדחתה הבקשה לחלופת מעצר, עקב היעדר אמון בעורר. אכן, יתכנו מקרים בהם ניתן יהיה לצמצם את החשש להימלטות הדין באמצעות חלופת מעצר בדמות הפקדה כספית (ראו והשוו: בש"פ 3756/05 טרשאן נ' מ"י (טרם פורסם)), אך יש לזכור כי "חלופת מעצר מבוססת על אמון בנאשם שיקיים את התנאים המגבילים" (בש"פ 723/99 פלוני נ' מ"י (לא פורסם)) וכי אמון הוא "תנאי הכרחי לשחרור לחלופת מעצר" (בש"פ 5062/04 אלחרוב נ' מ"י (לא פורסם)). אמון זה לא מתקיים במקרה שלפנינו. התנהגות העורר בעבר, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בהחלטתו, מלמדת כי אין עוד ליתן אמון בהתחייבותיו שלא להיכנס לישראל."

11. בבש"פ 3027/09 אשלמון אפרה נ. מדינת ישראל [פורסם בנבו] נפסק:

"כמו כן, עברו הפלילי וקיומו של מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדו מביאים למסקנה כי לא ניתן לתת בו אמון, הן לעניין החשש להימלטותו מן הדין והן לעניין מסוכנותו לציבור. משכך לא ניתן לשחררו מן המעצר עד תום ההליכים בו הוא שרוי, לחלופת מעצר כלשהי."

12. אמנם בענייננו המשיב ריצה בעבר עונש והמאסר המותנה שניתן בזמנו פקע. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מכך כי המשיב נתפס תוך שהוא נכנס בצורה בלתי חוקית לארץ ותוך כדי שהתלווה לשהייתו ביצוע עבירה נוספת. נסיבות ביצוע העבירה וניסיונו להתחמק מהשוטרים אינם מאפשרים לתת בו איומן.

13. לאור זאת אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו.

ניתנה והודעה היום ה' כסלו תשע"ה, 27/11/2014 במעמד הנוכחים.

אחסאן כנעאן , שופט